

ပန်းသိင်္ခင်

အန်းမွေးမြိုင်

“မောင့်အတွက်ကဗျာ”

“ပန်း” ဆိုတာ

ပွင့်မှာ

သဘာဝပါ..

“မိုး” ဆိုတာ

ရွာမှာ

သဘာဝပါ..

“နှလုံးသား” ဆိုတာ

ချစ်တတ်မှာ

သဘာဝပါ..

မိုးတွေ သည်းနေပြီမောင်...

စံပယ်တွေ ပွင့်နေပြီမောင်...

မိုးသည်းသည်း စံပယ်ဖွေးဖွေးတွေဘေးမှာ ...

မိုးကာခေါင်းစွပ်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက

မင်းကြောင့်

ကဗျာ တစ်ပုဒ်

ရွတ်ဆိုတတ်ခဲ့ပြီ။

“အုန်းမွေးမြိုင်”

ဟယ်တော့...။

မျက်လွှာပင့် ခေါင်းငဲ့ အကြည့်မှာ ယောင်ယမ်းပြီး ဘောပင်လေးကို
သွားနှင့် ဖိကိုက် မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ စူးလက်တောက်ပသွားရပါသည်
။

စာသင်ခန်းဘေးမှာ မှန်ပြတင်းတံခါးတွေရှိနေတာမို့ အတန်းဘက်
ကို လျှောက်လာနေသော သူတို့ ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

ပြီးရယ်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် စကားသံကို
မကြားရသော်လည်း ဆွဲ ဆောင်မှုရှိလွန်းလှ၏။

အုန်းမွေးတို့ စာသင်ခန်းရှိရာ တည့်တည့်လာနေပါရောလား။ ရင်မှ
တုန်းကနဲ့ မြည်ဟည်း သွား၏။ ရင်ထဲမှာ မိုးခြုန်းသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသ
ည် ။

ဘေးက သူငယ်ချင်းကို ပုခုံးဖက်ထားပြီး ဘာတွေပြောဆိုရယ်မော
သဘောကျနေမှန်းမသိပါ။

သူ့ကို ဘယ်လိုမှ လူမမှားနိုင်။

သူမှ သူ။

သိပ်သေချာသည် . လုံးဝမလွဲ။

မမှီ တ်မသုန်ကြည့်နေမိစဉ်ကလေးမှာ ပဲ သူက ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ
ခါသည် ။ သူ့ဆံပင် ဝဲဝဲက လေးက ပျော့ပြီး ဆင်းနေသည် ။

သူ့ဆံပင်သည် “ဟက်ကက်” ထားသော ဆံပင်ပုံစံမျိုးကလေးပါ။

သည် ဆံပင်လေးကို အုန်းမွေးအရမ်းမှတ်မိနေသည် ။

ပြီးတော့ ဂျာကင် အပြာဖျော့ဖျော့ကလေး...

ဟိုနေ့ကလည်း သူဝတ်ထားသည် ။

Royal Blue (တော်ဝင်) ဂျာကင်ကလေးက သူ့မျက်နှာ သူ့ဆံပင်နှင့်
အရမ်းလိုက်သည် ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် သူ့စတိုင် သူ့လမ်းလျှောက်ပုံလေးကို အုန်းမွေး
သိနေသည် ။

အင်း...မဟုတ်သေးဘူး။

သူ့ကို အုန်းမွေးမသိပါ။

သူဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ..

အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မသိ။

သူ့ကို “သူ” ဟု သာသိနေတာ။

သူ့အကြောင်းမသိ။

လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးဆယ်ရက်က ကျောင်းကန်တင်းမှာ စားပွဲချင်း
ကပ်ရက် လာဆုံဖူးသည် ။

ပြီးတော့ ကျောင်းကအပြန် ကားထဲကနေ သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။
သူက ကျောပိုးအိတ် ကလေး ပုခုံးပေါ်တင်ပြီး လမ်းအေးအေးလျှောက်
နေသည် ။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကတော့ သူနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု ဖြတ်သွား ဖြတ်လာများ သော မိန်းလမ်း ၏ အုတ်ခုံဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ကောင်မလေး
တွေကို လိုက်စနေသည် ။ ပျော်နေကြသည် ။

ခုလည်း စာကူးနေတုန်း လှမ်းအကြည့်မှာ မထင်မှတ်ဘဲသူ့ကို မြင်ရ
တော့တာ။

သူ့ကို မြင်တော့ ပျော်မိတာဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“ဟိတ်...ရေးလေ”

တံတောင်နှင့်တွတ်ပြီး “သူဇာလေး” ကပြော၏။

အုန်းမွှေးမျက်နှာပေါ် ရှက်ပြီးကလေးထင်ဟပ်လာသည် ။

စာအုပ်ပေါ်ပြန်ကြည့်ရင်း ကူးနေတာ ဘယ်နားရောက်ပြီလဲ မနည်း
ရှာဖွေရသည် ။

လူကသာ စာကူးနေရတာ စိတ်က သူ့ဆီရောက်နေသည် ။

သူ...အုန်းမွှေးတို့ အတန်းရှိရာဘက် ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။

သူ ဘယ်မေဂျာကလဲ။

သိချင်တာတွေ များ လှ၏။

သူ့ သူငယ်ချင်းက မျက်မှန်နှင့် သူ့ထက် ပုသည် ။

“ကျုပ်ပြီးပြီ ရှင်ရော”

ခါးလေးဆန့်ကာ ဘောပင်လွှတ်ချပြီး သူဇာလေးကမေးလာ၏။
အုန်းမွှေးကူးနေတာကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟာ...တစ်ဝက်တောင် မရောက်သေးဘူး”

ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှာ လဲ အုန်းမွှေးက ငေးနေတာ။

ရေးတော့လည်း စိတ်မဝင်စား။

ဒါကို သူဇာလေးမသိ။

“ပြီးရင် ကဲန်တင်းသွားရအောင်... ပရယ်တီကယ်ဝင်ရင် ဗိုက်ဆာမှာ
... ငါးတွေကိုင်ပြီးရင် ညှိနဲ့ကြီးနဲ့ စားမကောင်းတော့ဖူး”

သူဇာလေးက ရှုံ့မဲ့ညည်း၏။

“ရှင်ကလည်း လက်အိတ်စွပ်ထားတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... လက်ကမနံဖူး နှာခေါင်းထဲမှာ စွဲနေတာ ညှိနဲ့က”

“ဒါဆို ရှင်ရေးလေ... ငါးကိုကျုပ်ခွဲမယ်”

“အင်း... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်” သူဇာလေး ကျေနပ်သွား၏။

ပြီးတော့ အိတ်ထဲက မရမ်းပြားထုတ်ကို ယူလိုက်ပြီးစားနေ၏။

“မြန်မြန်ရေး”

“အင်းပါ”

“ရော့...စား”

“ဟင့်အင်း”

“အရမ်းကောင်းတယ်”

“ပြီးမှ ... လက်ပေကုန်မယ်”

အုန်းမွှေးက စာရေးနေတာမို့ ပြောလိုက်၏။

“ရော့.. ဒါဆို ကိုက် ... ကျုပ်ခွံပေးမယ်”

မတတ်သာပဲ ပါးစပ်အရှေ့ရောက်လာသော မရမ်းပြားကို ကိုက်စား
လိုက်ရသည် ။

“အား... စပ်လိုက်တာ”

အော်ညည်းမိရင်း စာတွေဆက်ကူးနေမိ၏။

ဖြုန်းဆိုတာဘေးမှာ အရိပ်ကျလာတာမို့ ပြတင်းပေါက်ဆီမော့
အကြည့်မှာ အုန်းမွှေး နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟဝိုင်းစက်သွားရ၏။

နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်တာကို မျက်စိထဲမယုံနိုင်။

“ဟဲ့.. ဟဲ့..”

မျက်မှန်နှင့်ပုပုကောင်လေးက သွားတွေပေါ်အောင်ရယ်ပြ၏။

သူကတော့ပြီးရုံသာပြီးနေသည် ။

သူ့မျက်လုံးများက လင်းလက်တောက်ပလွန်းစွာ စူးရှလွန်း၏။

“ဘာလဲ”

သူ့ဇာလေးက အုန်းမွှေးကိုကျော်ကြည့်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်
၏။

“ဟဲ့.. ဟဲ့..”

မျက်မှန်လေးက ရယ်ကြဲကြဲလုပ်သည် ။

“ဘာ ဟဲ့.. ဟဲ့... လဲ”

မျက်မှန်လေးက တုန်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့်...

“ဒါ.. မြန်မာစာ မဟုတ်လား”

“လာ အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့ .. ဟွန့်”

သတ္တဗေဒနှင့် မြန်မာစာက အဝေးကြီး သိပ္ပံနှင့်
ဝိဇ္ဇာဘယ်လိုတူနိုင်မှာ လဲ။ သူတို့လို ဂျပိုး လေးတွေက မသိပဲနေမှာ
လား။

သူဇာလေးက နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး..

“ဒါ.. သမိုင်းရှင့်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အော်... ဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်.. မှန်ပု အတည်မေးကွာ”

သူ့လေယူလေသိမ်းနှင့် စကားသံကို အုန်းမွှေးမော့ကြည့်နားထောင်
မိပါသည် ။ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုခေါ်ပုံက “မှန်ပု” တဲ့ ။ ရယ်ချင်စရာလေး။
အရပ်ကပုပု၊ မျက်မှန်တစ်လက်နှင့်ဆိုတော့ နာမည်နှင့်လိုက်ပါသည် ။

ပြီးတော့ ဩဇာပါသော သူ့အသံ။

အုန်းမွှေးသာဆို ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ကဲ့နှင့် နာခံနေမိတော့မှာ မလွဲမသွေ
ပါ။ ငြင်းဆန်နိုင်မှာ မ ဟုတ်။

“တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား”

“ဘာလဲ.. ပြော”

“နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းလေ... ပြော ဘာကူညီရမလဲ”

သူဇာလေးက မရမ်းပြားစားရင်း ခေါင်းလေးမော့ပြောလိုက်၏။

“ကဲ.. ကြာတယ်.. မပြောရင်လည်း နေ”

“ပြောရခက်လို့ ”

“ခက်ရင် မပြောနဲ့ ”

“မဖြစ်ဖူး”

မှန်ပုနှင့် သူဇာလေးတို့ အခြေအတင်ဖြစ်နေတာကို သူကစိတ်မရှည် တော့ပဲ..

“မင်းလိုရင်းမေးလိုက်ပါကွာ” ဟု ဝင်ပြောသည် ။

“အင်း... မေးလိုက်မယ်”

မျက်မှန်ကိုင်းကို ကိုင်ပြီး အတန်းထဲ ပြူးကြည့်ကာ..

“ဟိုးမှာ .. ဟိုးမှာ တွေ့လား.. ရေနံရောင်အင်္ကျီလေးနဲ့ ”

မှန်ပု လက်ညှိုးထိုးရာကို သူဇာလေးက လှမ်းကြည့်၏။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ နောက်ကျနေသော နွယ်ခက်ရောက်လာကာ သူဇာလေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

“အမယ်လေး မောလိုက်တာ တောက်လျှောက်ပဲ။ ဦးလေးကြီးက တကယ်တော်တယ် မီးပွိုင့်တစ်ခုမှ မလွတ်အောင်မောင်းတတ်ပါပေတယ်။”

သူဇာလေးနှင့်အုန်းမွှေးကို ရှင်းပြနေ၏။

“ဟင်.. သူတို့ ကဘယ်သူလဲ” ဟု ပြတင်းပေါက်ဘေးရပ်နေသောနှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုး ထိုးကာ မေးလိုက်၏။

“တွေ့လား... ဟိုမှာ လေ.. ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ ”

မှန်ပုက ဇွတ်မေးသည်။

“တွေ့သားပဲ.. ဘာဖြစ်လဲ”

သူဇာလေးက လှမ်းကြည့်ပြီး မှန်ပုဘက်လှည့်မေး၏။

“နာမည်လေး.. နာမည်လေး”

“သွားမေးပါလား ကိုယ့်ဘာသာ”

“သိမှ မသိတာဗျာ”

“မသိရင်နေပေါ့”

“မနေနိုင်ဘူး.. ပြောပြပါလားဗျာ”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ”

“သတ္တိရှိရင် သွားမေးပေါ့”

သူဇာလေးက ဈေးကိုင်လိုက်၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်.. သတ္တိကမေ့လာတယ်၊ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ..
သတ္တိပါလာရင် အကောင်းသား”

“ဟွန့်.. အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ”

“အူမကြောင်ပါဘူး လူကကြောင်တာ”

“လူကြောင်လား အူကြောင်လားမသိဘူး.. ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ လာမေး
တဲ့ တစ်ယောက်ကို လုံးဝမသိဘူး”

“ညာပြီဗျာ”

“အမယ် ဘာလို့ ညာရမှာ လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ခင်ဗျားတို့ အတန်းထဲက ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ကို ခင်ဗျားတို့ မသိပဲ မနေပါဘူး.. လူချင်းမသိရင်တောင် နာမည်လေးတော့ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကြားထားမှာ ပါ။ သူက ဒီလောက် လှတာ ခင်ဗျားတို့ အတန်းထဲမှာ သူကအထင်ပေါ်ဆုံး အချောဆုံး”

မှန်ပုက အားရပါးရဆိုလိုက်၏။

အုန်းမွှေးက မှန်ပုပြောသောရေနံရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ကောင်မလေးကိုလှမ်းကြည့်၏။

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည် ။

“မြတ်နီလာထွန်းခင်” သည် အုန်းမွှေးတို့ စာသင်ခန်းထဲမှာ တစ်ကယ့်ကိုအချောဆုံး အလှဆုံး ရတနာလေးပါ။

သူ့ကို တစ်တန်းလုံးက သိပါသည် ။

သူကသာ တစ်တန်းလုံးကို မသိတာ။

သူ့အမည်ကိုတော့ တစ်တန်းလုံးသိသည် ။

ကျောပေါ်ပြည့်နေသော ဆံပင်ရှည်များက ဒူးဆစ်ကျော်သည် ။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေး အသားဝင်းဝင်းကလေး.. ဘာမှ ကို အပြစ်ပြောစရာ မရှိ။

သူက အဲဒီလို ပြည့်စုံလှပသူကလေးကို ဝိတ်ဝင်စားသတဲ့ လား။

အုန်းမွှေး မျက်နှာလေးငယ်သွား၏။

“တကယ်သိချင်လို့ ပါ.. နောက်တာ မဟုတ်ဘူး ”

သူ့အသံကြောင့် အုန်းမွှေးက မျက်လွှာလေးချမိ၏။

တစ်ကယ် စိတ်ဝင်တစားပါလား။

သူမေးပုံက တလေးတနက်။

ဘာကိုမှန်းမသိ အုန်းမွှေးကြေကွဲမိ၏။

“သိရင် ပြောပြပါဗျာ”

တောင်းတောင်းပန်ပန်ဆိုသည် ။

မြတ်နီလာထွန်းခင်ကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့နာမည်ကြီးကာ
ကောင်လေးတွေက သည်းသည်းမဲမဲ စိတ်ဝင်တစား ပိုးပန်းကြသည် ။

ကောင်လေးတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလှသည် ။

ဘာလို့ ခုလောက် ဝိုင်းအုံ့လိုက်ကြမှန်းမသိပါ။

မြတ်နီလာထွန်းခင် ကိုသာရလျှင် အားလုံးကြားမှာ ဂုဏ်တက်မှာ
တော့ မလွဲမသွေပါ။

အခက်ခဲဆုံးအရာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင်

မော်ကြွားဂုဏ်လုပ်မိမှာ အမှန်ပဲပေါ့..

သူလည်း လူထဲကလူပါပဲ။

ကောင်လေးများ စွာထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

တစ်ခြားကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာကို သူလည်း သိမှာ ပါပဲ။
ကြားမှာ ပါပဲ။ သူလည်း ကြိုးစားချင်မှာ ပဲ။

အကယ်၍ မြတ်နီလာထွန်းခင်ကသာ ပန်းကုံးစွပ်လိုက်လျှင် သူ့ကို
တစ်ခြားကောင်လေးတွေ ငေးမောအားကျ အထင်ကြီးသွားရမှာ ပဲ မဟု

တ်လား။

အတန်းထဲက ကျောင်းသူတစ်ချို့တောင် မြတ်နီလာ၏ စတိုင်ကို အားကျအတုခိုး ငေးမောသေးတာ။ အဲဒါမိန်းမချင်း။ ယောက်ျားလေးတွေ ပိုဆိုးသည် ။ လာလာငမ်းကြတာ မေဂျာ (ဘာသာရပ်) ပေါင်းစုံ။ ချောတာတွေလည်း ပါသည် ။ ရုပ်ဆိုးတာတွေလည်း ပါသည် ။ ချမ်းသာပေ့ ဆိုတာလည်း ပါသည် ။ ပညာတတ်တွေလည်း ပါသည် ။ မြတ်နီလာထွန်းခင်ကတော့ ဘယ်လိုလူကို ရွေးမည်မသိ။ ရွေးရခက်မှာ အမှန်ပါပဲ။

“သူဘယ်အချိန်ပြန်လဲ”

“သိမလား လိုက်ကြည့်ထားတာမှ မဟုတ်ပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ညံ့ပါလား ဒါလေးတောင်မသိဘူး”

“ဘာ”

သူဇာလေးက အော်လိုက်ပေမယ့် နွယ်ခက်က တစ်ရှူးနှင့်နှုတ်ခမ်းပေါ်က ချွေးသုတ်ပစ်ရင်း ပြုံးနေသည် ။

“မပြောရင်လည်း နေဗျာ”

“နေပါတယ်။ လူကိုများ ညံ့သလေး ဘာလေးနဲ့ ..”

“နေ.. နေ.. တစ်ခြားလူသွားမေးမယ်”

“မေး.. မေး”

မှန်ပုနှင့် သူက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ ခွါသွား၏။

“ကိုယ်တိုင်တော့ သွားမမေးဘူး၊ ဘာမှန်းမသိဘူး” သူဇာလေးက ပွစိပွစိလုပ်နေသေးသည် ။

“ဟယ်.. ဇွဲမလျှော့ပါလား”

ပရယ်တီကယ်ချိန်ပြီးလို့ အတန်းပြန်ဝင်ချိန်မှာ ဒုတိယတစ်ကြိမ်
ရောက်လာကြပြန်သည်။

“မပြောဘူး”

သူ့ဇာလေးက ဆုံးဖြတ်ထားသလိုဆို၏။

“အေး မပြောနဲ့ အလကား သူတို့ ကိုယ်တိုင်သွားမေးပါစေ ဒီလောက်
သိချင်ရင်”

နွယ်ခက်ကပါ ဝင်ပြော၏။

အုန်းမွေးက နှုတ်စေ့ကာ ငြိမ်နေမိပါသည်။

ဟိုနှစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်ဘေးပြန်ရောက်လာ၏။

“တစ်ခုထပ်မေးချင်လို့ ”

“မမေးနဲ့ ရှင်တို့ လာမေးသမျှ ဖြေဖို့ ထိုင်နေတာမဟုတ်ဖူး သိရဲ့
လား”

“ဘယ်တစ်ခုများ ဖြေသေးလို့ လဲ”

“မေးခွန်းတွေလည်း နားမထောင်နိုင်ဘူး”

နွယ်ခက်ကပိုပြတ်သည်။

“ဒီတစ်ခါတည်းမေးမှာ ပါ။ မေးပါရစေ”

“ကဲ.. မေး”

“အဲဒီကောင်မလေးမှာ ရည်းစားရှိလား”

“သူ့ကိုယ်စောင့်နတ်ပဲသိလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ပါဖူးဗျာ၊ ကြားမိသလားလို့ ”

“ကြားမိတယ်၊ ရှိတယ်၊ ရှိတာသေချာတယ်”

သူဇာလေးက စိတ်တိုတိုနှင့် အပိုင်ပြောထည့်လိုက်၏။

“ရှိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟင်”

အုန်းမွှေးက ဝင်ပြောလိုက်သောသူ့အသံကြောင့် ဆတ်ကနဲ ဖြစ်၏။

ရည်းစားရှိလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူးတဲ့ လား။

“နာမည်လေးပဲ ပြောပြပါ.. သိချင်လို့ ပါ”

တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောတာမို့ နွယ်ခက်နှင့် သူဇာလေးက နာမည်နှစ်မျိုးကို ပြိုင်တူ ထွက်လာ၏။

သူနှင့် မှန်ပုက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးရယ်၏။
ဘေးက အုန်းမွှေးပါ ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်လာရသည် ။

“သူဇာကလည်း အဲ့ဒီတစ်ယောက်နာမည် သက်မာပါ”

“ဟာ မဟုတ်ဖူး စန္ဒာ”

“အော် အော်ဟုတ်လား နာမည်နှစ်မျိုးရှိတယ်ထင်ပါရဲ့ တစ်ခုက ငယ်နာမည် တစ်ခုက ကြီးနာမည်”

မှန်ပုကလည်း ရွတ်နောက်နောက်။

“ခင်ဗျားတို့ အလိမ်ပေါ်တာ ဟိုတစ်ယောက်ပြီးနေပြီ” ဟု သူကဆိုတာမို့ အုန်းမွှေးနှုတ်ခမ်း လေး တွေ အပြီးပျောက်ကာ တင်းစေ့သွားရ

သည် ။

“မသိဘူးလို့ ပြောသားပဲ”

သူဇာလေးက ချက်ချင်းငြင်းလွှတ်သည် ။

“ပြန်တော့ တကယ်မသိတာ”

မှန်ပုက ခေါင်းကုတ်သည် ။

“ဒီလိုလုပ် မင်းအော်ခေါ်လိုက်ကွာ သက်မာလား စန္ဒာလား
သဲကွဲသွားအောင် လှည့်ကြည့် မှာ ပဲ သူ့နာမည်ခေါ်ရင်”

သူက အကြံပေးလိုက်တော့ မှန်ပုက အော်ဖို့ ပြင်သည် ။

“ဟာ မအော်နဲ့ လေ အတန်းထဲက လူတွေသိကုန်မှာ ပေါ့”

အတန်းထဲမှာ က သက်မာလည်း တကယ်ရှိ.. စန္ဒာလည်း တကယ်ရှိ
ဆိုတော့ ရှုပ်ကုန်မည်မို့ သူဇာလေးက စိုးရိမ်စွာ ဟန့်တားလိုက်၏။ သူ
က တောက်ပစွာပြုံး၏။

“ခင်ဗျားတို့ နာမည်အမှားကြီးပြောထားတာ” ဟု
သဘောပေါက်သွားတော့သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ မမျှော်လင့်စွာ...

“မင်းက အရမ်းအေးပုံရတယ်၊ အဲ့ဒီကောင်မလေးနာမည်သိရင် ပြော
ပြပါလား တကယ် သိချင်လို့ ပါ” ဟူ၍ သူသည် အကင်းပါးလှစွာ အုန်း
မွှေး၏ သဘောကောင်းမှုကို ကောင်းစွာ အသုံးချလိုက်၏။

သူနှင့် အုန်းမွှေး မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည် ။ ခဏလေးပါ။ ထိုခဏ
လေးမှာ ပင် ရင်ထဲ ချားရဟတ်နှင့် အောက်ဆင်းရသလို အသည်းထဲ လှို
က်ကာအေးသွား၏။

အကြည့်မလွဲချင်။

ငြိတွယ်နေမိတာမှ သံလိုက်တုံးတစ်ခုလို။

ပြီးတော့ အုန်းမွှေးနှုတ်ဖျားက အလိုလိုပြောမိရက်သား။

“မြတ်နီလာထွန်းခင်”

သူက အသံထွက်ပဲ ရွတ်ကြည့်သည် ။

အုန်းမွှေးပြောပြတာကို သူတစ်ခါတည်းနှင့် မှတ်မိ၏။

သူ့ဇာလေးက အလွယ်တကူပြောရကောင်းလားဟု အုန်းမွှေးကို မျက်စောင်းရွယ်သည် ။ နွယ်ခက်က တားချိန်မရလိုက်တာကို ဟင်း ဟု စိတ်လျှော့လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

သူက တိုးဖွဖဆိုသည် ။

အုန်းမွှေးမျက်လွှာချမိ၏။

တကယ်ပဲ ရှင်ဟာ ဘာမဆို သည် မျက်လုံး.. သည် နှုတ်ခမ်း သည် အပြော.. သည် အပြုံး.. သည် အကြည့်တွေနှင့် အရာရာကို အနိုင်ယူတော့မှာ လား။

“သွားပါအုံးမယ် ခင်ဗျာ”

မှန်ပုက နှုတ်ဆက်သည် ။

“အော် ခင်ဗျားတို့ နာမည်လေးတွေ သိရမလား”

“ဌာနမှာ သွားမေး”

“မှန်ပုရာ မင်းကလည်း သူတို့ နာမည်များ မေးနေရသေးတယ်။သူ

တို့ ပြောတာကြားပြီးသားပဲ သူက သူ့ဇာ၊ ဟိုဘက်ကနွေခက်၊ အဲ့ဒီ အလယ်က ကောင်မလေးက အုန်းမွှေးတဲ့ ”

“အုန်းမွှေးလုံးရေခဲချောင်းလား”

“ဟာ မင်းကလည်း အုန်းမွှေး.. “လုံး” မပါဘူး”

မှန်ပုကို ဆွဲခေါ်သွားရင်း သူကရယ်နေ၏။

“အုန်းမွှေး”

“ဟင်”

“ဘာလို့ ပြောလိုက်တာလဲလို့ ”

“မသိဘူးလေ”

“ရှင်အရမ်း ‘အ’ တာပဲ”

“ပြောမိတာ မှားလို့ လား ဒါလေးများ ”

“မပြောပဲ ညှင်းထားသင့်တာပေါ့”

“နွယ်ခက်တို့ မှ ကြိုမပိတ်ထားပဲ”

“သိပ်လည်တာပဲ ရှင့်ကို ရွေးပြီးမေးတယ်”

သူ့ဇာက နှုတ်ခမ်းစူ၏။

“အင်းလေ အုန်းမွှေးကို မေးရင် သိရမှာ ပဲဆိုတာ သေချာနေတယ်.. လူလည်”

အုန်းမွှေးက အပြစ်ရှိသူလို နှမ်းဖျော့ဖျော့ပြီး၏။

သူတို့ တမင် ညစ်ထားတာကို အုန်းမွှေးက ပြောပြလိုက်မိပြီ။

“ဟဲ့.. အဲဒီနှစ်ယောက် ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“မသိဘူး မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားထဲ အုန်းမွှေးဝင်မပါ။

“မြတ်နီလာကို လာပိုးပန်းတာ မှန်ပုတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး.. သိလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ သူ့ပုံစံနဲ့ မှန်းရဲမလား”

“ဒါဆို ဟိုတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟုတ်မှာ ပဲ”

“အဲဒီလူ တော်တော် ချောတယ်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား ထင်မြင်ချက်တူနေသည် ။

“မြတ်နီလာနဲ့ လိုက်တယ် မဆိုးဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် သူတို့ သာ ကြိုက်သွားရင် မင်းသား မင်းသမီး စုံတွဲလို ကြည့်ကောင်းမှာ ပဲ”

“မြတ်နီလာက အဲဒီလူကို ကြိုက်ရင်ကြိုက်မှာ သူနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်”

“လိုက်ဖက်တာ အသာထား အခု အုန်းမွှေးက ပြောပြလိုက်တော့ နှယ်ခက်တို့ ခံလိုက်ရ တာအ မှန်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟိဟိ”

“ပြီးတော့ သူတို့ နာမည်မသိလိုက်ဘူး”

“မှန်ပု လေ”

“နာမည်ရင်း ဟုတ်မလားဟဲ့ ပြီးတော့ ဟိုလူချော..”

“အမယ်လေး လာမှာ ပါရှင်လူ”

“အဟင်း လာမှာ တော့ ကျိန်းသေပဲ သူတို့ ကြိုက်သွားမလားမသိဖူး”

ကြားကနေ စိတ်ဝင်စားရင် ခုန်နေသူက သူဇာလေး။

ဘာမှ ဖြင့် မဆိုင်ဘဲနှင့်။

အုန်းမွှေးကတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ စကားများကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေမိသည် ။

“ဟဲ့ ရှင် သူတို့ ကို သိလား”

“မသိပါဘူး”

ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာမှာ စိုးရိမ်းစွာ ချက်ချင်းငြင်းမိ၏။

“သူ့ကြည့်ရတာ နင့်ကို သိသလိုလိုပဲ အုန်းမွှေးရဲ့ ”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ”

ဘာမှ ကို ဝန်မခံချင်ပါ။

လူချင်းမသိပေမယ့် အုန်းမွှေးရင်ထဲ သူ့ကို သိနေတာလက်မခံချင်ပါ။
သူငယ်ချင်းတွေသိ အောင်လည်း မပြောချင်ပါ။

မြတ်နီလာကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်လည်း
တိတ်တဆိတ်ကြည့်ရုံပါပဲ။ ကူညီပေးနိုင်တာ ရှိလည်း ကူညီလိုက်ချင်သည် ။

သူ့အပြုံးကို စွဲမက်သွားရသည့်နောက်မှာ သူ့နှုတ်ဖျားက ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပဲ သိသည် ။

သူ ပျော်နေရင် အုန်းမွှေးလည်း ပျော်မည်။

✱

တစ်ရက်...တစ်ရက်နှင့် ရက်ကြာလာတော့ သူတို့ နှစ်ဦးနှင့် အုန်းမွေးတို့ သုံးယောက် ခင်မင် ရင်းနှီးအဖွဲ့ကျလာ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက် မလာလျှင် မျှော်မိကြသည် ။

ရောက် လာပြီဆို စကားပြောဆိုရယ်မောမိကြတာ တော်တော် ကြာသည် ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရင်းနှီးမှုတိုးလာ၏။

ငါးယောက်ထဲမှာ တော့ သူက စကားနည်းသည် ။ တခြားလူတွေ ပြောတာကိုပဲ ရယ်မော နေတတ်သည် ။

ပထမဆုံးရက်ကမှ စကားသံကြားရသေးသည် ။

နောက်ရက်တွေမှာ သိသိသာသာ တိတ်နေ၏။

သည် တော့လည်း နွယ်ခက်နှင့် သူဇာလေးက သူများ မာနကြီးရော သလား ဟု ထင်မြင်လာ၏။

စကတည်းကလည်း မြတ်နီလာကြောင့်သာ ပြတင်းပေါက်ဘေး ရောက်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

မြတ်နီလာ အတန်းထဲဝင် လာပြီဆို သူ့မျက်လုံးတွေက မြတ်နီလာ ဆီမှာ စိုက်တန်းလျက်ငေး ရီရီ။

စကားသွားပြောဖို့ တဆင့်တက်ဖို့ ခုထက်ထိမကြိုးစားသေးပါ။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ နည်းဗျူဟာများ လား။

သူ့ဇာလေးကတောင် သူ့ကို စကားသွားပြောပါလားဟု အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့သေးသည်။ ။

မြတ်နီလာကိုလည်း မမ မမ ဟု ခေါ်ပြီး မှန်ပုတို့ လာရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေခြင်း၏ အကြောင်း ရင်းကို တိတ်တိတ်ကလေး သတင်းပေးထား၏။ ။

မြတ်နီလာထွန်းခင်က နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရုံလောက်သာ။

ဒါမျိုးက သူ့အတွက် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်။

အုန်းမွေးက မြတ်နီလာကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးကြည့်ကာ အားကျနေမိသည်။ ။ ‘သူ’ က စိတ်ဝင်စားနေတာ။

မြတ်နီလာ၏ ကံက ကောင်းလွန်းသည်။ ။

သူ့ရောက်လာလျှင် အုန်းမွေးက ခိုးကြည့်ရင်ခုန်စမြဲပါ။
သူ့မျက်လုံးများကို အလွတ်ရနေပါပြီ။

တစ်ခါတလေ စာရွက်ဖြူဖြူမှာ သူ့မျက်လုံးနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းပုံတွေ လျှောက်ဆွဲထားမိသည်။ ။

သူ့လက်တစ်စုံကိုလည်း ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် တင်ထားတတ်တာမို့ မှတ်မိနေသည်။ ။

ကြည့်မိရုံနှင့် စွဲနေအောင်မှတ်မိသည်။ ။

ဘာကြောင့်များ လဲ။

သူ့ဇာလေးနှင့် နွယ်ခက်ကို မြတ်နီလာအကြောင်းလေးတွေ အသေး

စိတ်မေးနေတတ်တာကို နားထောင်ရင်း ဝမ်းနည်းသလိုလိုပျော်သလိုလို
။

အုန်းမွေးတို့ ဆိုလည်း သူ့အဲဒီလို ဂရုစိုက်မှာ ပဲ ဟု တွေးမိ၏။

တစ်ခါတလေတော့လည်း သူက အုန်းမွေးကို ငေးငေးစိုက်ကြည့်နေ
တတ်၏။

သူ့မျက်လုံးတွေအောက်မှာ မနေတတ်ပါ။ အနေရခက်သဖြင့် ပါး
လေးတွေ နွေးတက်လာ သည် ။

မြန်မြန်သာကြည့်လွှဲသွားပါစေတော့ဟု အောင်းမေ့မိပါသည် ။ သူ့မျ
က်လုံးလွှဲသွားလျှင် ရင်ထဲက ဟာကျန်ရစ်၏။

မြတ်နီလာကို သူတန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေတာကို ရင်ထဲက မကျေနပ်နီ
င်ပါ။ သူ့ကို နှမြောမိသည် ။

သူ့အပေါ်မြတ်နီလာဘက်ကရော ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု အကဲခတ် စူးစ
မ်းရတာ အမောပါ။

မြတ်နီလာက တုန့်ပြန်ပါ့မလား။

သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ လိုက်တွေးကြည့်နေမိ၏။

*